

Двамата братя.

(Народна приказка).

Въ единъ градъ живѣлъ единъ много богатъ челоувѣкъ; той ималъ двама сина. Единия отъ тѣхъ се казвалъ Стоянъ, а другия — Петъръ. Баща имъ като умрѣлъ, оставилъ имъ много имущество и пари.

Отъ най-напрѣдъ двамата братя живѣли заедно, но подиръ нѣколко врѣме по малкия братъ поискалъ да се отдѣли и си живѣе отдѣлно. Той не билъ благодаренъ да работи заедно съ брата си, като си мислилъ, че той се труди и заради неговото семейство и че отдѣлно ще му бѣже по добрѣ. Стоянъ при всичко че го придумвалъ да си живѣхтъ заедно, но той не се съгласилъ и се раздѣлили.

Отъ тогава на Петра никакъ не му вървяло напрѣдъ; каквато работа и да залавялъ, все изгубвалъ. За малко врѣме той распилялъ всичкото богатство останжло отъ баща му и останжлъ сѣтенъ сиромасъ. А братъ му отъ день, на день увѣличавалъ бащиното си богатство и съ своитѣ добрини се прочулъ навсѣкждѣ. Всички го уважавали и почитали. Но той не забравялъ и Петра: нѣколко пѣти му давалъ пари да се залови отново на работа, но се случвало пакъ същото — изгубвалъ всичко.

Най-послѣ Стоянъ намислилъ друго нѣщо.

„Азъ толкова пѣти му помагахъ, казалъ си той, и пакъ не му върви напрѣдъ; нѣма да му давамъ вече пари, а ще направя тѣй, като че той самъ да ги придобие“.

Взелъ една кесия, турилъ вжтрѣ нѣколко златни монети и ѿ оставилъ на единъ мостъ, отъ гдѣто щѣлъ да мине братъ му, дано ги намѣри и се залови на работа. Той се скрилъ тамъ наблизо, да гледа, да не